

Làm thính

Tác Giả: Ti u T

Thứ Bảy, 25 Tháng 2 Năm 2012 08:10

T bây giờ, ông Lê T làm thính vĩnh viễn n...

Cái làng nhỏ đó nằm gần biên Manche, cách thành phố Etretat (miền bắc nước Pháp) khoảng 10 km. Trong làng có chôn cất những ngôi nhà cũ nằm chòm nhum lại thành một khu, trên một cái nhà nằm rất xa một mình về phía biên. Ngôi nhà trong làng gần cái nhà đó là "nhà ông Lê".

Cách đây mấy năm, ông Lê - người Việt Nam đã 40 tuổi - từ Paris ra đây mua lại cái nhà đó để làm nhà nghỉ mát. Mùa hè và các ngày lễ lớn, ông đưa vợ con - vợ người Pháp và hai con trai chín tuổi - ra đây đi gió và lâu lâu ông cho bọn trẻ nằm bên bờ hồ. Ông có một vườn một ngôi nhà trong làng - tên Jean Marie - trông nom nhà cửa và chăm sóc cây trái.

Mới đó đây, người trong làng chăm sóc ngôi nhà ông Lê là người Tàu. Cho nên, họ hỏi đi đâu. Chồng người bạn là người Việt Nam, họ cũng hỏi, thân thiện hỏi. Làm sao, đi về hỏi, người Tàu là người ngoại quốc xa lạ, còn người Việt Nam thì ít nhất cũng đã từng đi xem là người trong nhà! Họ càng có cảm tình với ông Lê khi biết rằng ông qua Pháp học tập hỏi mấy năm tuổi, rồi ông cũng tốt nghiệp trường Arts et Métiers, rồi ông làm công nhân trong công quan Nhà Nước v.v... Họ hay nói với nhau: "Về thăm ông Lê thật đi thăm ông".

Vùng này cao hơn một bên hai ba chục mét mà cuộc đời lại không lại lại xuống lòng khi ra gần biên như những nơi khác, nên không có bãi. Ở đây, biển đêm thung vô bờ, lòng biển đá đen thiên nhiên sóng sánh như một biển trời cao thẳm cao. Những ngày biển đen, sóng đổ vào chân tường đá nghe rầm rầm. Vì nhà ông Lê nằm cách bãi đá đen không xa, nên vào những ngày đó, từ trong nhà nghe âm vang tiếng sóng gợn như những tiếng thét dài.

Hè năm đó, ông Lê và gia đình ra đây nghỉ mát chỉ có ba tuần thay vì một tháng như thường lệ. Ông nói với ông Jean Marie - người quản gia - rằng phải từ Paris đưa đón cha mẹ từ Việt Nam qua. Ông Jean Marie hỏi ông có định đưa ông bà ra đây chỉ không thì ông Lê từ chối rằng không, bởi vì ông bà cần nghỉ ngơi và ông ưu tiên nên phải đi một thời gian cho quen với khí hậu phong thủy.

Vậy mà chỉ một ngày sau, thấy ông Lê chỉ ra đây một ông già tóc trắng với hai va-ly hành trang. Người quản gia nghĩ: "Chỉ có một người lâu nên mới mang hành trang như vậy". Ông Lê gật đầu: "Đây là cha tôi. Còn đây là Jean Marie, quản gia". Sau đó, ông nói: "Trong thời gian cha tôi ở đây, tôi xin nhờ bà Jean Marie lo đùm ví tiền của tôi để giữ gìn như những lúc gia đình tôi ra đây nghỉ mát. Có đi đâu là cha tôi không thể đi chỉ ở Etretat như chúng tôi vẫn làm lâu nay, nên tôi nhờ ông bà lo giúp luôn về này. Đợi tôi, tôi sẽ tặng tiền thù lao của hai ông bà lên một trăm. Tôi xin ông bà chấp nhận cho".

Sau khi gửi đi tiền và về nhà bàn tính với vợ, ông Jean Marie buồn lòng. Tiếp theo đó, ông Lê trao cho ông Jean Marie một tờ tiền và nói: "Đây, tôi gửi ông bà một tháng tiền chi. Tôi đi trừ đi phòng khi cha tôi cần mua những gì khác, những nhu yếu phẩm thì đi mua cho tôi hay để tôi gửi ra thêm. Một cuối tháng, tôi sẽ gửi tiền để gửi đi cho tháng kế tiếp, ông bà yên tâm". Ông Jean Marie hỏi: "Còn bà cần đâu? Sao không cùng ra đây với ông cơ?". Ông Lê

tr i nh không tr i: "M tôi Paris". R i sau khi nói m y i cá m n ông Jean Marie, ông b t tay t gi ng i qu n gia và ông già tóc tr ng đ tr v Paris, v i vã nh không mu n v n v ng gì n a ! Th y ông Lê đ i x v i ông già tóc b c nh là m t ng i quen th ng, ông Jean Marie v a ng c nhiên v a b t nh n, b i vì ông nh n th y rõ ràng ông già tóc b c đó và ông Lê th t s gi ng nhau nh hai cha con.

Ông già trong nhà ông Lê nh m t cái bóng. Ông không xem tê-lê, không nghe ra-đi-ô. Ông c ng i xa long hút thu c liên miên, m t nhìn th ng ra c a ki ng h ng v phía bi n, gi ng nh đang coi m t cái gì ngoài đó. ngoài đó không có gì h t ! Không có m t cái cây, không có m t lùm b i. C d i cũng không m c cao. M t đ t tr ng tr n ch y th ng ra b đá đ ng. T ch ông ng i, nhìn ra ch th y đ t và tr i. Lâu lâu, vài con h i âu bay ph t ngang, và lâu lâu trên n n tr i trong xanh c a mùa hè, m t s i mây đi c. Ch có bao nhiêu đó, v y mà ông c ng i nhìn, nhìn đăm đăm.

M i đ u, ông bà Jean Marie c t ng r ng ông già không bi t nói ti ng Pháp. Nh ng sau m y i n h i han th y ông tr i i trôi ch y m ch c, ông bà m i yên tâm. Có đ i u là h i thì ông m i tr i i ch không th y bao gi t ông g i chuy n. Su t ngày, ông làm thính. C n dùng gì thì ông vi t ít ch r i g n trên m t t l nh. Ông bà Jean Marie th y v y cũng ráng gi ý không làm ti ng đ ng khi quét d n hay đi ra đi vào. Nhi u khi, h có c m t ng nh trong nhà không có ai h t ! Ch có mùi khói thu c là nh c đ n s hi n di n c a ông già.

Ông già đó tên Lê T . H i th i tr c -cái th i mà mi n nam Vi t Nam ch a bi t mùi c ng s n- ông T là m t nhà th u xây c t r t có b th Sàigòn. Ông giao du r ng, i "bi t cách giao du", thêm gi i tính toán s p x p nên ông trúng th u nhi u công trình l n c a Nhà Nu c và c a các công ty ngo i qu c. Do đó, càng ngày ông càng n i ti ng và s nghi p thì c nhân lên g p năm g p m i. Dù v y, ông không bao gi ch i b cái g c hàn vi c a ông và r t t hào đã b t đ u b ng hai bàn tay tr ng.

Ông th ng nói: "H i tôi t Đà N ng vô Sàigòn, tôi ch có m t chi c xe đ p cũ và cái ngh th h . Ban ngày đ p xe đi làm, ban đêm đ p xe đi h c thêm Trung Tâm Văn Hoá Pháp và h i Vi t M . H i th i đó, quanh năm su t tháng, tôi ch bi t có th t l ng bu c b ng, ăn u ng kham kh , đ dành ti n g i v cho cha m Đà N ng và đ đóng các h c phí. V y mà tôi v n không ngã lòng. Lúc nào trong đ u tôi cũng nghĩ r ng ph i c g ng v ng lên, b i vì không ai giúp mình b ng mình h t. Nh v y mà b y tám năm sau, tôi đã có m t c s v ng ch c đ c nh tranh v i các nhà th u khác. R i thì xây c t h t công trình này đ n công trình khác, có khi hai ba công trình cùng m t lúc, c s c l n l n l n đ tr thành b th nh ngày hôm nay. Nghe tôi nói tôi b t đ u s nghi p b ng con s không ch ng có m y ai tin h t".

Khi đã khá gi , ông m i c i v . Ông hay nói đùa : "Tình ph i có ti n đi theo nó m i v ng. Gi ng nh bê-tông ph i có c t s t nó m i b n !".

Ông bà Lê T ch sanh có m t ng i con trai đ t tên Lê Tu n. Năm Tu n đ c m i lăm tu i, ông g i con qua Pháp h c. Ông mu n nó h c ngành ki u l đ sau này tr v n i nghi p ông. Ông nói : "Vi t Nam mình c nh tranh không n i v i h ãng th u ngo i qu c b i vì mình có binh mà thi u t ng". Và ông hy v ng trong t ng lai, con ông s th c hi n nh ng công trình vĩ đ i, v t tr i h n nh ng gì ông đã làm. Đ cho ông đ c n m t.

Cái t ng lai đó b ng t t nhóm ch trong m t th i gian ng n sau ngày 30 tháng t , 1975.

Trở c cái ngày đen t i đó, m t ng i nh ông Lê T d s c đ di t n d dàng. V y mà không th y ông nhúc nhích. Ông c đ i m nhiên hút thu c, u ng trà, xem truy n hình, nghe ra-đi-ô. Gi ng nh m t k bàng quan. Bà Lê T thì c đ ra đi vô, h t g i đ i n tho i cho bà b n này đ n g i cho bà b n khác. R i thúc gi c ông đi di t n. Bà nói :

- Tr i i ! M y b đi h t r i kia !

Ông c i :

- Thì ai s c đi. Bà yên tâm. Tôi b o đ m không có sao h t. Nói thi t v i bà, "h " đã liên l c v i tôi cách đây h n tháng, nói rõ r ng h c n dùng nh ng ng i nh tôi đ xây d ng l i đ t n c. Cho nên, bà th y tôi không ? Tôi bình chân nh v i !

Đ i u mà ông không nói cho bà bi t là t bao lâu nay, ông v n đ u đ n g i ti n giúp cách m ng qua ng th ng cháu -cũng g c liên khu năm nh ông- đang ho t đ ng m y t nh mi n Đông. Chính ng i cháu đó đã cho ng i v g p ông đ gi i thích rõ ràng ch tr ng đ ng l i c a cách m ng. Nh v y, ông m i v ng tâm tin t ng.

Đau dè, sau khi cách m ng "đánh cho M cút, đánh cho ng y nhào", cách m ng quay v đánh t s n. Ông Lê T cũng "b " m i đi "làm vi c" nh m i ng i. Ông có xu t trình gi y ch ng minh c a Liên khu b y, là vùng ông đã giúp đ , nh ng "lá bùa" đó không linh ! Ông cũng nghĩ đ n th ng cháu cách m ng, nh ng bây gi ông không bi t nó đ đâu đ g i nó đ n làm ch ng. Vì v y, ông v n b m i t i m i lui đ "làm vi c". M i l n làm vi c, h quay ông nh con đ ! Đ n n i v sau, m t m i quá, chán ch ng quá, th y nói gì cũng vô ích, nên ông bèn làm thính, m c cho h mu n nói gì thì nói, h i gì thì h i. R i đ n l n "làm vi c" cu i cùng, ông cũng làm thính ký tên trên x p gi y t h đ a ra, ông ký mà không thèm đ c qua m t ch ! L n đó, ông b c ra kh i c quan, có c m t ng nh đang s ng trong m t th gi i khác, m t th gi i l n ng c ! Ông không còn khái ni m không gian th i gian. Ông ch bi t r ng sau cái phút ký tên đó, ông tr ng tay. Và ông còn nghe trong đ u câu nói n nghĩa "nh ông đã s m giác ng cách m ng nên không ph i đi c i t o". Ông lái xe v nhà nh m t ng i máy. Ông đâu bi t r ng trong cu c "đ i đ i vĩ đ i" này, con ng i đâu còn s ng b ng lý trí : con ng i ch s ng b ng b n năng thôi !

V đ n tr c c ng nhà, b ng nhiên ông Lê T nh n th c r ng t t c nh ng gì tr c thu c v ông bây gi ch còn l i ng i v đang đ i ông ò nhà.

X a nay, m i vi c trong gia đình đ u do ông quy t đ nh. Bà Lê T luôn luôn làm theo ý c a ông, không bao gi th c m c. B i vì bà hoàn toàn tin t ng vào ng i ch ng mà lúc nào bà cũng c m ph c nh m t th n t ng. Bà nói : "T bàn tay tr ng đ ng nên s nghi p đ s nh v y, không ph i ai làm cũng đ c !". Và bà th ng ví ch ng bà nh m t cây cau v ng ch c đ bà bám vào đó nh m t giây tr u. V y mà bây gi bây gi Ông Lê T không bi t ví mình nh cái gì n a. Cách m ng mà ông đã giúp t ngày ông đ ng nghi p, hôm nay nhân danh gì gì đó, đã bi n ông thành con s không. Đ dàng nh ng i ta c m nùi gi bôi h t nh ng hàng ch ph n trên m t b ng đen, bôi mà không c n bi t nh ng hàng ch đó vi t nh ng gì ! Ch trong có m t kho nh kh c, ông ch ng còn gì h t và b n thân ông cũng không là gì h t ! Ông đã tr thành m t "th gi" đó không có tên, m t s n ph m c a cách m ng mà sách v x a nay ch a th y có đ nh nghĩa !

Ông b c vào nhà mà c m th y mình lêu bêu nh b t n c, không làm ch đ c gì h t, k c làm ch chính b n thân mình ! Cái bi t th có h t m v n hoa, có năm ngăn b y n p, mà ngày x a ông đã xây c t cho t ng x ng v i đ a v xã h i c a ông bây gi b ng tr nên ng o ngh , vô duyên.

Nhà v ng teo. M t s gia nhân đã xin ngh vi c t nh ng ngày sôi đ ng, s còn l i đã đ c cho ngh ngay sau ngày 30 tháng t . Bà Lê T ch c đang làm gì đ i nhà sau nên ông

Làm thính

Tác Giả: Ti u T
Thứ Bảy, 25 Tháng 2 Năm 2012 08:10

không nghe ti ng đ ng. Ông đ t đi u thu c r i ng i xu ng phô-t i nhìn th ng ra v n. Ông nhìn mà không th y gì h t ! Yên l ng.

Ti ng bà Lê T làm ông gi t mình :

- Sao ông ? H đòi gì n a v y ?
- H đâu có đòi. H l y.
- L y gì ?
- L y h t tài s n c a mình.

Gi ng bà b ng cao lên m t n c :

- L y h t tài s n ?

Ông nhìn bà r i tr l i b ng cái g t đ u. Gi ng c a bà l i cao thêm m t n c :

- Gì l v y ? T nhiên r i đòi l y tài s n c a ng i ta. Đó là ăn c p ch đầu ph i l y ! R i ông tr l i làm sao ?

Ông th m y h i thu c, r i m i nói :

- Thì tôi giao h t l i cho h ch còn làm sao ?

Bà ch kêu đ c m t ti ng "Tr i !" r i ng i ph ch xu ng gh , m t nhìn th ng ra v n. Bà nhìn mà cũng không th y gì h t ! Yên l ng. M t lúc sau, ông nói, gi ng th t tr m tĩnh :

- Bà nghĩ coi. Bậy gi h là k chi n th ng. Quy n sanh sát n m h t trong tay, h mu n nói gì làm gì mà không đ c.
- Còn lu t pháp đ đâu ?
- Lu t pháp c a ai ?

Bà làm thính. M t lúc sau, bà nói :

- Hôm tr c ông nói h đã móc n i v i ông đ ông l i giúp h xây đ ng gì gì đó. Sao bây gi h l t h t c a ông v y ?

Ông làm thính. Khói thu c trong mi ng b ng tr nên th t đ ng. Ông nghe th m t h p trà hay m t h p n c l nh, hay b t c m t ch t l ng nào cũng đ c đ ông nu t xu ng "cái gì đó" đang ngh n ngang c . Ông đ i đi u thu c r i đi l i bar g góc xa-long rót m t ly nh Porto u ng c m t cái, gi ng nh ng i ta b m c x ng. Xong ông tr l i phô-t i ng i xu ng, đ t đi u thu c. Ch t r u đang n ng trên mũi, nh ng sao khói thu c v n còn nghe th t đ ng !

Gi ng bà Lê T có v trách móc :

- Ch ph i ông nghe l i tôi đi di t n nh thiên h thì đâu có sao.
- Đi di t n cũng m t h t ch h n gì.
- Sao m t h t đ c ? Ông quen l n nhi u mà không h t đ c m t m đ em đi theo à ? Có nhi u ng i còn g i đ c bàn gh và vô s đ c n a. Nh anh X., nh anh T., nh ông t ng Z toàn là b n thân c a ông không.

Ông làm thính. Bà v n nói, càng nói gi ng càng gay g t :

- Thà r ng mình đi, cái gì không đem theo đ c là mình b . T i nó có l y, cũng là l y nh ng gì mình b . Ch còn bậy gi , t i nó bóp h ng ông đ l y, b ông không th y t c sao ?

Ông làm thính. Ng ng m t lúc nh đ suy nghĩ, r i bà nói m t câu gi ng nh bà đóng s p cánh c a s t đ nh t ông trong m t nhà tù :

- Ch ng b ng ông mu n l i đ giúp cách m ng ch gì ? Ph i không ?

Ông nu t n c mi ng m y l n, r i ti p t c làm thính. Bậy gi , ông th t s th y mình nh b t n c trôi lêu bêu, không bám đ c vào đâu h t?

Chi u b a đó, cách m ng đ a đ n m i m y thanh niên trai gái và m t toán b o v c m súng đ làm công tác ki m kê. H b t m h t các h c, các k , các t đ h đ em ra đ m t ng món, không b sót m t n i nào h t, m t món nào h t. Đêm, h ng l i trong nhà ông Lê T đ sáng s m hôm sau h ti p t c. Xong công tác ki m kê, ng i cán b ch huy ch đ nh m t

Làm thính

Tác Giả: Ti u T

Thứ Bảy, 25 Tháng 2 Năm 2012 08:10

nhóm b n ng i i l i đ canh gi nh ng gì đã ki m kê, s ông bà Lê T ăn c p mang đi ! Gã còn nói nh ra nh :

- T hôm nay tr đi, anh ch ph i d n ra nhà sau đ , không đ c b c lên đây n a. Anh ch cũng không đ c quy n s d ng chi c ô-tô bây gi thu c di n qu n lý c a Nhà N c. Khi ra vào nhà, anh ch ph i dùng cái c ng h u, không đ c đi b ng c ng chánh. Rõ ch ?

Ông Lê T làm thính. Bà Lê T cũng làm thính. Nh ng hai s làm thính đó không cùng m t ý nghĩa : ông làm thính vì bi t r ng có nói gì cũng vô ích còn bà làm thính là vì bà h n ông vô cùng !

T ngày d n xu ng trong m t nhà ph -có ba d i nhà ph tr c đây dùng cho gia nhân- và t ngày bi t r ng văn phòng, các kho v t li u, kho d ng c c gi i, bi t th Núi L n Vũng Tàu, các ch ng m c ng ngân hàng?v.v. đã hoàn toàn n m trong tay Nhà N c, bà Lê T ít nói chuy n v i ông. Nh ng h u nh ngày nào bà cũng ng i nói m t mình, nói tr ng, c tình nói l n ti ng đ cho ông "ph i" nghe. Bà c l i nh i v i gi ng trách móc chanh chua, h t chuy n tin l i cách m ng, đ n chuy n m t h t c a c i, r i b t qua chuy n di t n, chuy n "chui rút" trong nhà c a b p c a b i. Còn ông thì c làm thính ng i nghe, nghe ri t mà tóc c a ông càng ngày càng b c tr ng !

Th i gian đi qua. M t hôm bà b ng nói v i ông :

- Tôi đã nh ng i quen trong toà đ i s liên l c đ c v i th ng Tu n Paris. Nó s lo gi y t cho mình qua b n.

Bây gi , m i s đ u do bà quy t đ nh, ông ch làm thính đi theo. Bây gi , ng i ch ng "th n t ng" c a th i tr c ch còn là m t cái bóng ! Bây gi , bà m i là thân cây cau, còn ông, ông ch là m t th giây tr u... Đúng là m t s "đ i đ i vĩ đ i" !

Ít lâu sau, chính bà đã ch y ch t dứt lót đ có xu t c nh cho hai v ch ng bay qua Paris, vào gi a mùa hè năm đó.

?Ông Lê, ng i con trai c a ông bà Lê T , đ n đoán ông bà phi tr ng Charles De Gaulle. G p l i nhau, m ng m ng t i t i. Ông Lê T có c m t ng nh mình v a s ng l i. Ông ôm con si t m nh, r i buông ra đ nhìn. Lòng tràn sung s ng, ông v a cung tay đ m nh lên vai con, v a ch i đ ng : "Cha mà !" . R i ti p : "Ba t ng không còn g p l i con n a ch !" Trong m t kho nh kh c, ông tìm l i đ c l i nói và c ch c a m t con ng i bình th ng, con ng i c a th i tr c tháng t 1975.

Trên đ ng v nhà, ông Lê v a lái xe v a h i v nh ng chuy n đã x y ra Vi t Nam trong nh ng ngày sôi đ ng c a tháng t , nh t là đ o n "m y th ng M kéo nhau ch y sút qu n". Nghe l i nói và gi ng đ i u c a con, ông Lê T c m th y có "cái gì không n", nh ng ông nghĩ : "Có l t i nó b nây lâu quá nên nó nói ti ng Vi t không bi t ch n l i". R i ông k l i nh ng gì m t th y tai nghe. Ng i con lâu lâu khoái chí, v tay lên tay lái, g c g c đ u "cho t i nó ch t".

B ng ng i con h i :

- Còn m y th ng t ng ngu ?

Câu h i đó nh ánh sáng b t lên trong bóng t i đ ông nhìn th y rõ s th t: không ph i con ông không nói rành ti ng Vi t mà là con ông nghiêng v phía bên kia, cái phía đã l t l ng, ăn cháo đá bát, cái phía đã l y h t tài s n c a ông m t cách ngang nhiên tr ng tr n ! Tr i đ t chung quanh b ng nh s p xu ng ! Tuy nhiên ông v n tr l i:

- M y ng i đó thì ba không bi t.

- T i nó ch y ra đ o Guam h t. Th ng ch ch y thì th ng t ph i ch y theo ch dám l i đầu. T ng ba bi t gì k l i nghe ch i ch b nây báo chí tê-lê nói đ y đ . Trên tê-lê th y nhi u th ng t ng ng ngác nh b y gà nu t giây thun !

Làm thính

Tác Giả: Tỉu T

Thứ Bảy, 25 Tháng 2 Năm 2012 08:10

Ngái con nói xong cái lên khoái trá. Ông Lê T nghe gián pháng lên mát ! Ông đáa tay đánh xáng cho tháng con mát cái, nháng ông kám lái káp. Ông bá tay xuáng mà nghe ngác mình tác ran. Tánhiên, ông áa nác mát. Tá phút đáđá, ông làm thính. Tháy nhá váy, táng cha bá mát vì cuác hành trình quá dài nên ông Lê cũng không hái tiáp.

Bà Lê T ngái á báng sau, không chen vô mát lái. Bà cám tháy rái đây sá không thá nào á chung vái mát tháng con nhá váy đáng c. Bà đá táng đi ra khái xá đá khái phái tháy háng ngày nháng chuyán trái tai gai mát, nào ngá qua đây gáp tháng con không biát hác á đâu mà ăn nói giáng "tái nó" y chang ! Nháng không sao. Rái bà sá mua nhà á riêng. Bà đá sác. Vái sá hát xoàn mà bà đá cát giáu sau 1975 và bây giá đáng nám an toàn trong cái giá mây hai đáy bà ôm trong lòng, bà đá sác. Cho dù bà phái cáu mang suát phán đái còn lái ông cháng mà bà đá không còn coi là thán táng náa, tá lâu.

Vá đán nhà -á Neuilly Sur Seine, khu nhà giàu- ông Lê giái thiáu vá con rái đáa cha má lên phòng trên láu, nói :

- Ba má nghá mát chút rái xuáng ăn tráa.

Báa ăn đáng c đán lên táng món theo phong cách tây pháng. Vá ông Lê hái han lá đá và kín đáo chăm sóc ông bà Lê T. Hai tháng con ông Lê -giáng má hán giáng cha nên ít tháy lai Viát- không biát mát tiáng Viát. Chúng ăn nhanh nhanh. Xong món thá nhá, chúng không đái món ká tiáp, vái vá rút lên phòng. Suát báa ăn, câu chuyán chá vá quanh máy món ăn náu theo tây, bái vì ông Lê khoe có bà báp giái. Bà báp, ngái Pháp, có bác ra chào ông bà Lê T.

Nhá váy, không khí trong báa ăn không đán nái nào tá lánh.

Sau báa ăn, vá ông Lê vì tánh, muán đá cho cháng và cha má nói chuyán riêng vái nhau, nên xin phép lên láu. Bà đán cháng :

- Anh không nên nói chuyán nhiáu. Ba má chác cán phái ngá vì sai giá giác. Mình còn nhiáu thì giá mà.

Khi bác qua xa long đáu ng cà phê, ông Lê hái :

- Ba má đánh qua đây á chái bao lâu ?

Ông Lê T châu mày, nhìn bà. Bà trá lái :

- Ba má đánh qua á luôn chá đâu phái á chái.

Ngái con ngác nhiên :

- áa ? Sao lái á luôn ? Bây giá nác nhà đác láp rái, không còn tháng nào ngái trên đáu trên cá mình hát. Tát cá đáu thuác vá mình, không còn sá tháng ác ôn nào cáp giát náa. Nhá váy mà ba má đánh bá xá qua đây á luôn. Thiát là vô lý !

Hái náy, trên xe vá đáy, ông Lê T còn nghĩ ráng tháng con ông chá nghiêng vá phía bên kia. Bây giá thì quá rõ ràng : nó đá đáng hán vá phía bên đá. Ông nghe lòng quán thát : cháng nháng cách máng đá cáp hát tài sán cáa ông, mà tái nó còn cáp luôn tháng con duy nhát cáa ông, cáp tá hái nào rái.

Ông Lê T làm thính. Bà Lê T hái mát bình tĩnh :

- Tái con không biát. Tái nó láy hát tài sán cáa ba má rái còn đáu i xuáng á căn nhà cáa bái, rái lái bát không đáng c đáng chánh phái đi cáng háu. Bây giá tái nó sá mình không cháp hành chá thá nên kéo kám gai cô láp căn nhà ba má á. Con nghĩ coi sáng làm sao ?

- Buái đáu lúc nào cháng có chuyán sai sót. Rái cách máng sá trá lái hát cho ba má, yên tâm đi ! Điáu mà con muán nói là cháa chi mà ba má đá muán bá xá ra đi giáng nhá bè lũ đá đám trám cáp tháng cháy máy ngày trác cá giái phóng làm con tháy không hánh đán chút nào hát !

Câu nói cháa đát, ông Lê T đá đáng phát đáy, làm thính đi tháng lên láu. Bà Lê T cũng nái gát, nháng bác chân bà náng cháng chá. Đáa con máu má mà bà mái ôm hun thám thiát

hồi này trên phi trường, bây giờ bạn ngồi nhai kẹo xi rô. Bà cảm thấy hết hàng đồ ăn bà không biết phải làm gì, nói gì. Đồ ăn giá cả u thang, kém không đáng, bà ôm mặt khóc tặc tặc.

Suốt buổi chiều, ông Lê Tô ngồi trong phòng làm thính hút thuốc. Ông không nghe bạn nói, ông chỉ nghe mặt - thót mặt - và chán chường - thót chán chường. Ông bắt gặp lòng tâm trạng của ông vào những ngày cuối cùng của thời ông bắt cách mạng quay hàng bạn đã ông kê khai tài sản mặt cách "đẩy đi và trung thực" !

Bà Lê Tô cũng không nói. Bà đi ăn thoải mái liên tục mà bạn đã đành chấp Pháp, nhất là vùng phía đông Paris. Rồi bà hỏi hò. Sung sướng như thấy chân trời đang mở rộng.

Sau bữa ăn tối, đi bà Lê và hai con lên lầu, bà Lê Tô nói :

- Chị bác sĩ A sáng mai lại rước má vào nhà chị chị vài bữa. Sau đó, có lẽ sẽ qua nhà bà bác sĩ L. Ở đây, má có nhiều bạn bè lắm, con đừng lo cho má. Con chị chị lo cho ba thôi.

Ông Lê Tô nhìn thấy mặt con, giọng nghiêm trang :

- Ba nói thật : ba với con không hợp nhau. Ba không thể chung với con được. Ba xin con cho ba mặt mặt nào khác, mặt mặt mình cũng không sao.

Ông nói "xin con cho ba", đó là sự thật. Bởi vì bây giờ ông hoàn toàn trống tay. Xưa nay, tiền dờ ra, ông cho bà mặt phải mua hết xoàn, còn bao nhiêu ông chuyển hết qua chị chị mặt của người con.

Ông Lê ngồi làm thính, không biết ông đang nghĩ gì. Cũng là làm thính, nhưng sự làm thính của ông khó hiểu hơn sự làm thính của ông bà Lê Tô !

Vậy rồi sáng hôm sau, bà bác sĩ A lái xe lại rước bà Lê Tô. Tiếp theo là ông Lê chị ngồi cha ra cái nhà nghé mát gần bãi đá dờng. Suốt cuộc hành trình dài mặt tiếp mặt dờng hời, hai cha con không nói với nhau mặt !

Tối ngày ra đây, ông Lê Tô cảm thấy cuộc đời mình như đang đi vào mặt ngõ bí. Không sáng được với cách mạng, đã đành. Còn lại bà với thì bây giờ coi mình như cục cục trên lưng. Rồi đến thấy con, đi với mình, nó còn lại hơn người xa ! Cũng nghĩ quẩn nghĩ quanh như vậy hết ngày này qua ngày khác mà con người ông sa sút thấy rõ. Bây giờ, ông ốm nhom. Đi được đã phải chửi ba-toon và đêm đêm phải phải nằm trên giường tới khuya lắm mới đi được giấc ngủ. Thấy thì nghĩ, ông bà Jean Marie hay tha dờp dờa nước trà hay cà phê dờng người lại gặp chuyện với với. Họ cũng người nhiên thì hỏi sao không thấy ai gặp đi ăn thoải mái thăm ông già này hết. Làm như ông không có mặt trong cuộc đời này. Cho nên hỏi tình cảm ông tình chút. Đồ ăn ngon, với đêm, bà Jean Marie thấy ông lên giường nằm đàng hoàng mặt mặt đèn đóng cửa đi vào nhà ! Ông Lê Tô rất cảm kích nên lâu lâu ông phá làm thính để nói hai tiếng "cảm ơn", như như hỏi thăm.

Một hôm, ông Lê Tô bỗng thềm nhìn mặt bạn, cái bạn mà tối hôm ra đây -đã gần hai tháng- ông chỉ nghe tiếng của nó rì rào ngoài kia thôi. Ông bèn chửi ba-toon bực bực tiếng bực bực run run đi lên ra hàng dờng đó. Cũng đi vài bữa là ông phải dờng lại mặt lúc đi thăm, nhưng ông với bực bực đi.

Bây giờ thì ông đã dờng trên mép bãi đá dờng. Dờng chân ông, rất sâu phía dờng, là biển. Biển xanh dờn, kéo dài ra chân trời. Trời nước mênh mông. Gió muối và mùi thơm thơm của rong rêu như ông như cái biết thời mênh mông núi Vũng Tàu. Ông đã xây cất biết thời đó để làm nơi tiếp tân nên có mặt sân gạch thời hàng hàng với phía biển. Ông hay dờng để nhìn chân trời như ông đang dờng nhìn chân trời bây giờ. Cũng trời, cũng nước, cũng mặt dờng gạch ngang. Hỏi đó, lúc nào ông cũng thấy chân trời đang mở rộng cho ông, cái hỏi mà ông làm chuyện gì cũng thành dờt. Bây giờ, cũng trời, cũng nước, cũng mặt dờng gạch ngang như ông sao ông không thấy nó mở rộng cho ông mặt chút nào hết ! Ông chỉ thấy toàn là bề mặt. Chân trời là dờng chớm dờt mặt cái gì : trời cao nghiêng xuống dờn đó là hết, biển rộng với dài dờn

Làm thính

Tác Giả: Ti u T

Thứ Bảy, 25 Tháng 2 Năm 2012 08:10

đó cũng là h t ! Gi ng nh cu c đ i c a ông bây gi . C a c i: h t ! V con: h t ! S c kho c a ông r i cũng s h t ! H t ! H t !

B ng, ông Lê T li ng m nh cây ba-toon xu ng bi n, gi ng nh ông d t khoát không c n dùng đ n nó n a. R i ông hít m t h i dài, nh m m t b c th ng vào kho ng không tr c m t, gi ng nh b c qua m t l n ranh t ng t ng.

T bây gi , ông Lê T làm thính vĩnh vi n.

Chi u hôm đó, ông Jean Marie g i đ i n tho i v Paris. Không có ng i b t máy, nh ng có máy nh n tin nên ông nh n : "A lô ! Tôi là Jean Marie. Tôi xin báo tin bu n : ông c đã t tr n. Ông đi đ o g n t ng đá đ ng ch ng may r i xu ng bi n. Nhà ch c trách đã v t đ c xác đem v nhà xác b nh vi n Etretat. Yêu c u ông bà ra g p. V ch ng tôi xin chia bu n. Thành th t chia bu n".